

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 września 2023 r.

Pozycja 237

POSTANOWIENIE

z dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sygn. akt Ts 162/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.B. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 lipca 2022 r. (data nadania) R.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga konstytucyjna została wniesiona do Trybunału w związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 marca 2022 r. (sygn. akt [...]), który zakończył sądowo-administracyjną kontrolę orzeczenia nakładającego na skarżącego grzywnę z powodu uchylania się od poddania jego małoletniego dziecka obowiązkowym szczepieniom ochronnym.

Skarżący, kwestionując zgodność z Konstytucją zaskarżonych przepisów, wskazał, że wyłączają one możliwość odmowy poddania się obowiązkowym szczepieniom przez osoby obowiązane albo ich opiekunów prawnych lub faktycznych. Podniósł, że ograniczenie wyżej wymienionych praw nie spełnia wymogu proporcjonalności, gdyż obowiązkowe szczepienia ochronne są zabiegiem medycznym obciążonym znacznym ryzykiem. Jednocześnie wskazał, że brak jest specjalnego funduszu, wypłacającego odszkodowania dla osób dotkniętych nie-

pożądanymi odczynami poszczepiennymi. Skarżący stwierdził też, że występujące w niniejszej sprawie ograniczenie praw konstytucyjnych nie jest konieczne. W tym zakresie powołał przykłady innych państw, które zniosły obowiązek szczepień. Zdaniem skarżącego, przedmiotowe ograniczenie nie nastąpiło na podstawie ustawy, gdyż liczba dawek poszczególnych szczepionek, jak również lata i miesiące, w których należy podać szczepionkę, wynika z Programu Szczepień Ochronnych, będącego corocznym komunikatem Głównego Inspektora Sanitarnego. W związku z tym zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności i prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Jego zdaniem, wskazane w *petitum* skargi przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechne obowiązującego.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 16 września 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 23 września 2022 r.) wezwał skarżącego do doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem postanowień: a) Ministra Zdrowia z 22 grudnia 2017 r. (znak [...]), b) Wojewody z 6 listopada 2017 r.

Skarżący pismem z 30 września 2022 r. (data nadania) doręczył wskazane w zarządzeniu dokumenty.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 29 listopada 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 5 grudnia 2022 r.) wezwał skarżącego do doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem: a) uzasadnienia wyroku Sądu Wojewódzkiego w W. z 7 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]), b) tytułu wykonawczego wystawionego przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w P. z 18 października 2016 r. ([...]), c) postanowienia Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w P. z 24 lutego 2017 r. w przedmiocie zarzutów w sprawie prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Pismem z 12 grudnia 2022 r. (data nadania) skarżący doręczył tylko część dokumentów wskazanych w zarządzeniu sędziego TK.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 29 listopada 2022 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi. W treści zarządzenia, oprócz dokładnego wskazania brakujących dokumentów, zawarto pouczenie, że w przypadku nieusunięcia braków w terminie wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 29 listopada 2022 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi skarżącego 5 grudnia 2022 r. Obowiązkiem skarżącego było więc wykonać zarządzenie w całości w przepisany terminie. Skarżący nie wykonał zarządzenia w całości, albowiem usunął jedynie część braków formalnych (nie doręczył odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii uzasadnienia wyroku WSA w W. z 7 listopada 2018 r., sygn. akt [...]). Powyższe pozwala więc stwierdzić, że skarżący świadomie naraził się

na wystąpienie negatywnego skutku procesowego, o którym mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.